

Най подире бащата вдигна очи и виде оборената глава на сина си.

— Срам те е да ме погледнеш нали? — запита бащата, едва задържайки гнева си.

Добрмян нищо не отвърна.

— Защо мълчиш? Аз искам да знам как дойде тук? Аз трябва да знам, защото съм ти баща.

Добрмян само слушаше.

— Аз не те повиках да мълчиш. Казвай! Казвай високо! Не си малък.

Добрмян се сепна и без да мисли какво прави почна да разправя.

Той разправяше както смирения християнин се изповяда пред свещеник. В гласът му звънтяха ноти на послушание, купниееще чувство. Той не разбираше защо му е забранено да обича Рада и разправи всичко от игла до конец, с онзи трепет на чистота, с оная вяра в бждацето, че глжсжт му от покорен, заджхан, ставаше смел, вджхновен, борчески. В думите му имаше и трезво чувство и мисл; а често поличаваше пророчество.

Баща му го изслуша без пресичане. Той не очакваше, че Добрмян е възмажел, макар да не бе стигнал пълнолетие. И разбра, че Рада от Илаковржт трябва да му стане снаха. Когато Добрмян разправяше за тржгванието си от село, пжтуванието си, криенето си в женска носия, срещите си и надпяванията си с Рада — всичко това извика умиление у бащата и доде му: да прегърне сина си и да го благослови. Защото онова което Добрмян правеше сега, той — Горан Горнака го извърши преди трийсет години. Ала кога си спомни: какво ще кажат хората, кога се научат, че Добрмян е бил в женска носия и се е любел с Рада от бащината му чета — пак се помрачи лице му.

Хората нема да мислят, че е било само тжй, както го разправи Добрмян... А ще има и таквиз, които ще кажат, че аз съм знаел, ала за да си прави кефа син ми — приструвал съм се... Тзгаз где отите моята чест?

Тя мисли го смразиса.